

PREU DE SUSCRIPCIÓ.

EN BARCELONA:

Per 3 mesos.	4 rs.
Per 6 id.	7 id.
Per un any.	12 id.

ADMINISTRACIÓ.

Llibreria de E. Puig, Plaça Nova
número 5.

Las suscripcions començaran lo dia primer de cada mes, y no serà cap à fora que no s' hagi rebut lo seu import ab llibrausas ó sellos de correu.

La correspondencia al Director de l'Aja, Hospital, núm. 96.

2 quartos lo número.

SURTIRA UN COP CADA SEMMANA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ.

FORA DE BARCELONA:

Per 3 mesos.	6 rs.
Per 6 id.	11 id.
Per un any.	20 id.

ADMINISTRACIÓ.

Llibreria de E. Puig, Plaça Nova
número 5.

Se insertarán las composiciones que remetan los suscriptores, subjectan-se al exámen de la Redacció y quedan los originales en poder d'aquesta, encara que no s' insertin.

2 quartos lo número.

J'AST

PERIÓDICH AGRE-DOLS AB RIBETS DE LITERARI.

LO DIA DE TOTSANS.

Ja tenim començat lo Novembre y ab ell las matinadas y nits fresquetas. Ja som en aquell temps que 'l mateix serveix un sombrero de palla que una péssa d' ivern; puig ni lo primer fá ridicol encara per tardá, ni la segona, per primerenca fá estrany. Ja som á Totsans.

Diuhem que per tothom hi ha un dia y es molt cert; puig aquesta festa es lo gran dia per molts. Los sastres y sombrerers no s' entenen de feyna, y entre mentidas, punts y planxa, passan una temporada que ja ja. Modistas, cutileras, tothom, al passá comptes troba en lo calaix del taulell uns quants rals de més, que li diuhem hem arribat á n' aquell temps en que no s' pot estar desprevingut.

Seguiu las casas de Barcelona de una á una, pegueu una mirada á tots los cel-oberts, y per tot arreu trobareu senyals de que s' acosta l' ivern. Aquí una capa, allá uns pantalons, mes amunt un gech, per tót se procura per lo nou y s' arregla lo vell. Arriba 'l dia de Totsans, y ja la roba torna á estar desada; pero sense faltarhi un botó, y mes á la má que abans, en una paraula; á punt de ferli cumplir lo seu objecte, á la primera alenada que 'ns envii 'l Monseny, poch conforme ab la profundidad ó grueso de la llanilla, del dril, ó del panyet.

La transacció de tardor á ivern, no s' verifica á cop y bolta, com s' acostuma dir: lo temps es un senyor bastant ben eriat y no li agrada sorprendre á la gent: així es, que 'ns envia una pila de embaixadors per anunciarnos la sua proxima arribada. Las magranas, las castanyeras, y 'ls cantants del Liceo, desempenyan aquesta comissió, sens contar alguna alevida capa ó tapa-bocas que s' empenya en

sortir á lluir lo garbo per la Rambla, com si 'l que la porta hagués perdut un full del calendari. Per ciò es, que regularment tothom se troba previngut.

No content encara ab això, celebra la sua arribada ab una especie de inauguració; y ompla 'ls aparadors de joguinas y lleminaduras, la Rambla y carrers concorreguts, de taules; y l' espay, de un burgit que 'ls sorts lo senten. La veu de la castanyera 's confon ab la del rifaire, la de aquet ab las dels que buscant la fortuna en figura de un gall, que mes sembla embalsamat que viu; y la del gall (si es que s' en rifa algun que tingui veu,) se confon ab los gemechs d' un cunill que plora la pérdua de sa molt estimada llibertat, y encarrega 'l cuidado de sa cunilla á un de la mateixa familia company de presó; pero que está segur de no caurer en sort, per la sensilla rahó de que esia molt gras y sols ha anat allí pera fer planta.

Aixó succeix en lo dia de Totsans; pero no es aquí tot. De bon matí ja las pentinadoras indican que hi ha molta pressa, puig las veuréu passá com llenadoras de 'l un carrer al altre; los aprenents de sabater, sastre y sombrerer se crusan per tot arreu ab un simbol quant menos, del seu respectiu ofici e: la má; las planxadoras van també á tornar la feyna, y es tant l' ambalum de roba y midó que 'l serveix de delantero, que molts d' ellas semblan paneras que caminan, ó globos aerostàtichs que s' arrossegan si van sense panera.

Ja ha arribat lo dia. Lo ne l' esperaba per estrenar un vestit, la polleta per posarse de llach, lo polló per tenir una ocasió mes de admirar á la seva estimada, lo pare per tenir reunida la sua familia, y l' avi per resar ab mes fervor per las ánimes de las personas que li foren mes volgudas. A tots ofereix ocasió lo dia de Totsans. Lo nen comensa la festa per anar bonich tot lo de-

matí, segueix anant al café ab son pare, que li té promés de quinze dias abans y l' acaba com tots los de la familia en la tant desitjada castanyada, al costat de l' avia que li fa dir un parentre per cada castanya que 's menja. Molt semblant es la satisfacció que la polleta experimenta en aqueix dia per lo que toca dins de casa; pero fora d' ella, es tot lo diferent que 's pot considerar, ja aquell hermosissim somris de nena ha desaparescut de sos llabis, aquell ayre joganer l' abandonada, per donar cabuda al finit somris y aire estudiant de la dona; s' ha sentit dir bonica una y cent vegadas y li han entrat ganas de serho més; á cada pas que ha donat pels carrers ha tingut una satisfacció; pero no tant sincera com la que hauria tingut dos dias abans, que sols las de nena tenian lloch en son cor.

Pels pares y marits es per qui menos s' espera la Festa de Totsans; y no perque no tinguin una satisfacció de veurer á sa familia contenta, res d' això; la sua pena es tenirla que acontentar y molt mes en aquet temps que las dobletas de sinh duros van tant d' escama, que sembla 'ns volen fer perdre la connixensa. Sempre falta una corbata, uns pantalons, una pessa de cos; lo pare veu caurer lo mes de Novembre com una pedrada sobre d' ell y rundina, crida..... pero al últim afluixa la mosca y 's considera prou pagat ab la mes insignificant prova de carinyo que li dona lo seu apreciat fill; molts vegadas la mateixa prenda de roba que fou causa de que s' enrabiés, ho es de que 's quedí embadolit devant del seu xicot, que per ell es sempre lo que vesteix millor de tot lo vehinat.

Per lo demés, tots, encara que ab diferent desitg, esperem lo dia de Totsans; tots tenim ganas de veurer repetida l' escena del any passat, si 'ls mateixos que llavoras hi assistirem hi podem assistir enguany. Alredó de lo llar á

ora, com aqui alredó de una taula, nos arribem á oblidar dels nostres maldecaps per contribuir á la brometa que cada família fá; y desde la hermosa nineta que dona castanyas peladas al promés, fins al vellet reganyós que 'n dona sense petá á la nebodeta ó al nét que l' enquieta quand beu; tothom té retratada en sa cara la felicitat que li proporciona aquella petita espansió del cor, plena de sensillesa y bon afecte y que dona caràcter á la nit del dia en que la Iglesia celebra la Festa de Tots los Sants.

La castanyada es la coronació d' aquesta festa. Sentiriam molt que 'ls nostres lectors no l' haguessen pogut fer ab tota aquella felicitat que 'ls desitgem.

ENRICH.

LO DIA DELS MORTS.

¿Qué vol dir eix remor de la campana que avuy me porta gemegant lo vent y llàgrimas de pena als ulls demana y demana á ma lira trist accent?

¿Qué vol dir eix misteri que sas alas, al so del bronze eslen per tot l' espay y de lo sostre blau roba las galas y vaga, y vaga sens que pari may?

¿Qué volen dir las tristes armonías que llansadas pels genis dels dolors, á las ments roban terrenals follies y tenen igual eco en tots los cors?

Es que 'ls remors aquells avuy nos portan dels sérs que han passat, tristes recorts, y al ànima malalta desconorran, y donan á la ment somnis de morts.

L' amant somnia ab sa estimada hermosa y somnia la mare ab lo seu fill; l' espòs somnia la perduda esposa que era de son plaher l' únic espill.

Ah! y l' home en sa mort pensa llavoras y se li gelan l' ànima y la ment, y mira ferit d' ansia com las horas vā marcant lo rellotge ab trist accent.

Y vā la acalorada fantasia darrera d' esperansas y d' anhels.... j' esperansas y anhels que l' somni cria, y que engendran nou planys y nous rezels!

Perqué quant vé la realitat irada, fá sentir á la vida tot son pes, y 'ns diu que en eixa vall desencantada no hi creixen flors, que tot desvari n'és.

Y torna l' cor ab resistència vana á veurer trist y misteriós l' espay, y l' eco funeral de la campana fereix l' oido sense parar may.

Hi ha sombras vagas que per l' aire passan y estenen per hont vulla sos mantells, y solchs de núvols sas pitjadas passan y esmortueixen del sol los colors bells.

Hi ha boiras tristes que las auras duhuen que amplen tot l' espay de negre sum, hi ha estrelles somniadas, que no lluhens, hi ha claror fatídica sens llum.

Hi ha remors funeraris que ressonan com los xiscles de l' oliva en la nit, püs tal remors al ànima pòr donan, y en ella troban eco desseguit.

Hi ha per tot arréu tombas que s' obran y al home ensenyen sa fatal buidor,

y fins aspectes de sepulcres cobran los llits hont descensem en la foscor.

Hi ha flors mèstigas ja, descoloridas rebent lo buf impùr del huracà, y lluny hi ha, serras de negror vestides y llum del sol ponent á dalt hi ha.

Y junt á los accents de desventura y junt als ecos y als fatals remors, hi ha perfums d' oració, d' oració pura que al cel envian los alés dels cors.

Y junt á l' ayqua que las boyras ploran, hi ha llàgrimas d' amor, d' amor fidel que 'ls sers que viuhens y als sers morts anyoran llansan pera que pujin fins al cel.

Y entre las sombras mágicas que esplantan, hi ha génis d' esperansa y de consol, hi ha célichs raigs que la mirada encantan entre 'ls celatges que han tapat lo sol.

Püs si la realitat es trista y freda sempre 'ns queda la ment pera somniar, y pera resignans la fé nos queda y l' esperansa 'ns queda per gosar.

Somniem, somniem; sens somnis no podria l' ànima á la tristesia resistir, sens somnis lo pahor nos ompliria ofegant tot consol y tot sospir.

Y si las boyras l' horisó cubreixen y si al darrera seu s' amaga l' sol, si los raigs d' alegria no lluixen si l' mon se tapa ab un mantell de dol,

sem que un sol de mes llum, de llum mes pura engendri la dolsíssima il·lusió, y que torrents de mágica ventura omplín lo mon de cantic dols al so;

las horas recordém en que gosarem, las horas oblidém de dol y plant, y al encant de los goigs que ja passaren juntém d' avuy l' indefinible encant.

Somniem sentir divinas armonias, somniem rebrer patons, patons d' amor, y axis relisquin entre plers los dias com llisca la rosada per la flor.

Somniem que los fatidichs cementiris se tornan camps hermosos y jardins, somniem que de las tombas ixen lliris que en cada creu hi ha vols de serafins.

Somniem que las estàtuas funeraries son donas encantadas per l' amor, y que aqueixas mansions tan solitarias son los palaus hont ne descansa l' cor.

MARTINET.

LOS DIFUNTS.

No sempre ha de obrir nostres llabis la alegria, no sempre la rialla ha de sortir de nostre pit, no sempre nostres escrits han de anar vestits de humoristica gala; j' també la tristesia espurneja alguna volta per nostres ulls, també surten á voltas de nostre cor fondos sospirs que acibaran nostres horas, també van nostres escrits endolats, coberts de sarja negra com la pena que á voltas nos consum, també sabém sentir, també sabém plorar, també tenim cor.

Sí, tenim cor; tenim llàgrimas; tenim sospirs. No som del número de aquells á qui enerva los sentiments un cruel exceptissisme, no; no som del número de aquells quals cors materialisats ni senten ni poden sentir. Qui no ha sentit, no pot com-

péndrer lo sentiment dels altres, del mateix modo que aquell que ha viscut tota sa vida entre te-nebras no pot compéndrer, ni apreciar lo valor de la llum, del mateix modo que qui ha nascut esclau, no coneix lo preu de la llibertat.

Horas hi ha en la vida en que la tristesia s' apodera del home, sens que regonesca causa un cambi á voltas repentina de un estat alegre á un altre en que nostra imaginació ho veu tot trist, tot endolat, tol negre com la nit; y llavors, entengantnos á mil pensaments que com per una llen-terna mágica, fan passar per devant, nostre fantasias visions, sentim mimbar nostra tristesia ve-yem desapareixer nostra melancolia y nostre cor esperimenta un desahogo delicios.

Per so los que senten ab molta intensitat, los que estan dotats, de una delicada sensibilitat necessitan donar esbarjo al dolor que 'ls atormenta y troban, esbarjintse, un gran alivi á sa pena.

En la diada dels difunts pochs son los que no commemoran la perdua de algun ser predilecte, pochs son los que no 's entristeixen al recort de algun finat; per so buscan los llochs que millor puga afavorir la trista idea que 'ls inquieta, y concentra sos pensaments en un sol objecte allunyats del bullici y gatzara del mon, donant aixis esbarjo á sa melancolia que mimva ab semblant desaliogo. ¡Ciutat dels difunts! jo t' saludo: tu guardas també alguns pedassos de mon cor; tu guardas la prenda mes aymada pera mí.

Jo vinch també á depositar lo tribut de fill devant las cendras de aquella que omplí ma galta de amorosos petons. Jo també vinch á aqueix lloch pera islarne de tota idea profana y dedicar devant sou märbre una ofrenda á la memoria pera mi mes venerada en la terra. Eix objecte guia mos passos á la mansió del silenci, en la qual sento arreplegar mon cor y voler saltar de mon pit y travessar lo freda pedra que 'ns separa á fi de poguer unirse ab tu, que aquí reposas. Aquí reposas en mitj de tots aquells que ahí plens de juventut, de gloria, de fortuna lingueren de abandonar las delicias y l' amor dels que 'ls rodejavan.

Dia es avuy no nostre, es dels finats. ¡Quina mare no visita avuy al fill de sus entranyas que en tendra infantesa li fou arrebatat, segant la preciosa flor de sa vida la inexorable dalla? ¡Quin fill no 's postra devant de la tomba de aquells que li dongueren la existencia? ¡Quin espòs no deposita una corona de semprevivas en lo fret mäbre dintre l' qual jau la que fou sa companya en sus penas? ¡Quin amant, quin amich, es lo qui avuy no plora la perdua, de algun bosni de son cor? Ningú, ningú: la mateixa mesura que va servir per lo pobre omple lo rich; lo mateix caní que ha fet lo vassall segueix lo princep; la mateixa dalla que tallá lo fil de la existencia del poderós, sega lo de la del miserable; la carn, á que tans plahers buscava l' opuleut, pols ha quedat, com la del que sufria tan solsament privacions y martiris, la gloria, lo poder, la grandesa, la hermosura, la juventut s' han convertit en mefitich baf y en pols que l' veut escampa. ¡Magnifica igualtat!

Allí, donechs, abont reunits los que 'ns ensenyen lo que serà demà de nosaltres, jahuen en tranquila pau, allí podem millor tributarlos los recorts de nostre amor, allí, podem millor parlar ab ells desdél l' fons de nostre cor, prop de sus tombas, regant sus pedras ab llàgrimas de dol, última ofrenda de un cor que s' esglaya devant las cendras de aquells que 'ns precebiren, y entre 'ls quals demà nos contarán nostres successors, seguit la infalible lley de la naturalesa.

En pau quedeu y perdonéume si atrevit he treneat vostre dols sonni, finals.

JOANET.

LO CANT DE LA MORT.

Jo so la mort! á ma imperial carrera
ningú cap trava hi ha posat jamay;
jo tinc per descansar la terra entera,
jo tinc per mon palau l' immens espay.

Jo so la mort; jo lligo ab mas cadenes
tant al rey mes soberb com al cañí;
no 'm fan tornar atrás ni plors ni penas...
«avant, sempre endavant» la sort me diu.

Los gemecs y lo plant dels que sofreixen,
dels que gosan los cantichs de plaber,
tots callan quant jo 'ls toco y me segueixen
y troban eco en lo meu regne enter.

En va palaus altivols cada dia
edifican los homs, en va 'ls consum
la gloria que 'ls fingeix la fantasia...
en va! quant jo 'ls fereixo tot es sum.

Per lo camp de batalla encarneljada,
mentres retruny lo ferro y lo canó
me passejo ab mes goig que cap vegada,
perqué una festa gran allí hi tinc jo.

Mas companyonas son malignas pestas
que 'ls pobles van deumant sense pieta,
estenen per l', espay podridas vestas
y ab ceguera complint lo meu manat.

Jo so la mort! ¿qui á ensobrirse gosa
al sentir le meu nom, lo nom de mort,
que en lo cor mes alliu horror hi posa,
y á l' ànima mes vil roba 'l conort?

Jo al exhalar tan sols una busada
la ventura mes dolsa puch desfer,
y evaporar, si vull, d' una vegada
la pau y lo consol del mon enter.

Jo so la mort! á ma imperial carrera
ningú cap trava hi ha posat jamay;
jo tinc per descansar la terra entera,
jo tinc per mon palau l' immens espay.

MARTINET.

DESDE BARCELONA FINS.... ALLÀ MATEIX

IMPRESSIONS DE VIATJE.

IV.

S' acaba lo viatje 'n carril.

Arrivar á la primera estació, aturarse lo carril,
quedarnos tots muts com estàtuas y obrirre la portella del vagó, fou cosa que passá en menos temps
del que un pillet emplea per afanar un relotje de la buixaca d' un foraster.

Per la oberta portella entrá una senyora abs uns
grans rissos y un vestit plé de llassos y ab mes cua
qu' un estel: ab una mà s' aixeca una mica el vestit
y ab l' altra s' aguantava un mocadó que per la
parse la boca li tapaba tota la cara. Darrera seu y
aguantanli la cua (se enten la del vestit), entrá una
noya jove que 'm volgué semblar la cambrera.

Nos saludaren y prengueren assiento al costat del
jove elegant, que lo mateix que jo, que lo mateix
que lots, no apablam la vista de ella, de la senyora
dels rissos.

Ella no se si estaria distreta ó amohinada, la
questió es ni 's digna ficsar la vista en cap de las
personas del vagó.

De promple al traures lo mocadó que li tapaba la
cara s' escaparen las esclamacions de

— Blanca!

— Leonor!

Los que deixaren anar las esclamacions eran lo
jove elegant y jo.

Al sentir pronunciar son nom, ó si vostés volen
sos noms, nos mirá; al mirarnos nos conogué, y al
coneixens se quedà lo mateix qu' un pagés devant
de can Fradera, ab la boca oberta.

Lo quadro que presentaban en aquell moment las
personas reunidas en lo vagó no 's per' explicar: tant
sols l' hábil pinzell dé un artista del plá de la Bo-
queria fora capás de darnoshen nua idea.

Afigurintse al jove elegant y á mi embadocats y
ab un pam de boca oberta mirant á la Blanca ó
Leonor: la Blanca ó la Leonor mirantnos á nosaltres
ab ulls esparverats: la criada ó cambrera mirant á
sa senyora y ab ademan de aguantarla pus s' anava
tornant mes groga qu' una pesesa falsa quant la
fregan: lo senyor de pes. la senyora de cartró, la
senyoreta tapada y hasta 'l gos de falda mirantnos
á tots quatre ab no menos sorpresa.

— Volen una situació mes dramática?

Las situacions *fortas* no poden durar, així es que
'n menos temps del qu' es necessita per explicarlo,
la Leonor ó la Blanca, torsant lo coll com lo torso
una figa ben madura, esclamá ab veu apagada:

— Jo 'm moro....!

Consternació general, si bé que momentànea, pus
qu' esclamarem casi tots al mateix temps.

— Dóna Matilde! — la criada.

— Blanca! — lo jove elegant.

— Leonor! — jo.

— Oh! la senyora de cartró.

— Ah! la senyoreta tapada.

— Eh? lo senyor de pes.

— Bob, bob! lo gosset de falda.

Confusió general, mes general qu' l' anterior
consternació.

Se pot dir que ningú respiraba... pel clatell: pero
això si tothom cridava.

— Donya Matilde, donya Matilde! deya la criada
desent los gafets del vestit de sa mestressa pera que
respirés ab mes libertat.

— Fassini olorá aigua de Colonia, cridaba 'l jove
elegant, allargantne una ampolla á la criada.

— Millor será una píldora de Brandeth, esclama-
ba jo, buscantmelas inútilment per la buixaca.

— Aire, res mes que aire, es lo que necesita la
senyora, deya la idem de cartró ventanla ab son
bano.

— Pobre senyora! anyadia la senyoreta tapada.

Y la confusió anava creixent per moments: tot-
hom daba disposicions que ningú obebia; tothom in-
sistia: tothom s' enfadaba perque no 's feva lo qu'
ell deya: semblaba una plassa de toros, no hi fallaba
mes qu' un casat perque 'l il·lussió fos complerta.

— Que olori aigua de Colonia.

— Que prengui una píldora de Brandeth.

— Y si li dabam un polvo, cridaba ab veu de tró,
com á sòrt qu' era lo, senyor de pés dret dalt del
assiento ab una caps de rapé á la mà: y si li dabam
un polvo volen dir que no la retornariam?

— Seguin tots, senyors, que torna en sil digué ab
aire triunfant la senyora de cartró que continuaba
venant.

Tots nos assentarem.

La desmayada obri 'ls ulls y deixà anar un sospir.

Ansietat general pintada en tots los semblants:
atenció reconcentrada en la vista.

— Abont soch, digué incorporantse per si la des-
mayada?

— Aquí, al nostre costat, li respongué deixant de
fer vent la senyora de cartró.

— Qui es vosté?... no la coneix...

— Una mala... ximple, per no dirli altra cosa; di-
hué 'l jove elegant tot rabiós y més encés que un
bitxo.

— ¿Qué dia...? tartamudejà sorpresa la senyora
de cartró.

— Lo que sent. Malehit siga hasta lo primer gos
que haberhi puga!

— Pero que li passa? sabemho, digué dirigintme
al jove elegant.

— Mirí, 'm contestá ensenyantme una de sas mans
tota bruta de... no vulgin saberbo: mirí, ¿ho veu
lo que 'm passa?

— Si senyor, si y hasta ho sentho. ¡Quina pudó!

(Continuará).

RICARDET.

REVISTA.

En lo Liceo continuan las representacions de
l' Ebrea, y cada vegada que la posan en escena lo
teatre està plé y 'ls actors cantan ab mes gust y
naturalitat, de modo, que duplem que 's pugui
veurer una execució mes ben acabada.

En quant á l' Otel-lo no 'n dirém res, püs
parlant verament, los té ben merescuts. Durant la
semana passada ha posat en escena la comèdia *El
guante, y el abanico*, y algunas pessas hont s' hi llueix
bastant lo senyor García. D' un actor que 'ns inspira
molts simpatias, desitjém dirne quatre paraulas,
y aqueix actor es lo galan jove senyor Reig, qui té
un bon porvenir en la carrera dramàtica si segueix
essent estudiós, perqué disposició no 'n hi falta.

En lo Principal se posà en escena en la nit del
diumenge últim la comèdia nova del reputat escripto-
tor don T. Rodriguez Rubí, titulada «*La familia!*»
Hi anarem á véurerla joyosos y ab convenciment de
que 'ns agradarà, y 'n sortírem mes joyosos encara
y ab ganas de tornar á véurerla. La darrera obra
del senyor Rubí, no deixa atrás á las demés del
mateix poéta, axó no, pero tampoch s' hi queda
ella. Se pot posar al costat de *Bandera negra y La
rueda de la fortuna*, y com aqueixas, está destinada
á viurer molt de temps, perqué en ella no hi falta
un argument preciós y moral, versificació fluida y
plena, caràcters molt ben sostinguts y originals y si-
tuacions bonas enterament. La naturalitat vessa per
totas parts y 'ls tipos de Teodora y del vell, encan-
tan. Santos interessa molt, y á vegadas fins fa saltar
llàgrimas de ternura, sobre tot quant descubreix lo
misteri de la seu vida en las bellíssimas quintillas
del últim acte. Lo desenllaç es consolador, al mateix
temps que agradable, y dona al cor la tranquilitat
que ansiaava quant no sabia de la manera que tindrián
si aquells disgustos y desavenencies de la
familia.

L' execució fou un poch esmerada, y las senyoras
Llanos, Liron, Serrano y Chaman, foren molt
aplaudides. En quant als homens, los únichs que
sortíren airoços de sos respectius papers, van ser
lo senyor García y 'l senyor Cepillo.

Sabém que l' empresa ha contractat al eminent
actor don Pere Delgado, y per lo tant, nos preparém
á mollar la pluma en mel, perqué segons tenim
entès, lo senyor Delgado ha millorat moltíssim densa
que no l' havém vist en Barcelona. Per ara 'ls acon-
sellém que assistescan á la representació del Tenorio,
püs tant en l' obra, com en 'o protagonista, hi veu-
ràn coses novas.

Lo teatre Romea té molts desitjós de ressucitar
morts. En lo dissaple de l' altra setmana, per
exemple, ressuscitá lo drama del senyor Vaucells,
Misteris del mar. No parlarém de l' obra perqué ja
es fora de temps, sols si dirém, que l' execució nos
agrada molt mes aqueixa temporada que l' anterior,
a excepció del paper que representava avans la
senyora Pi. La senyora Soler estigué á una altura
molt notable en lo paper de *dida*, y lo senyor Fontova
tragué molt de partit d' un paper que no 's presta,
tant per curt com per esser de tercer terme.
Lo senyor Tutau, com sempre, exagerat y cridan-
t sobre manera. Per de prompte li aconsellém, que
no axequi tant los brassos y que fassi 'l boig ab
mes naturalitat, perqué si fentlo com ho fa agrada
al públic de tarde, fentlo com se deu, agradarà
á tothom. Del senyor Clueellas, sols ne dirém que
ha perdut totas las qualitats bonas que l' adornavan
y mes sembla que 's barli del públic qu' altra
cosa.

En lo diumenge últim assistírem á la representació
de *Redención!* posada en escena en lo bonich y

elegant teatro de Jovellanos. Tots los actors s' esmeraren en lo desempenyo de sos respectius papers; pero la que destaca del quadro de la companyia, sou la senyora Juaní, que lacancá molts aplausos.

BRAMS.

—¿Que no ho sap, senyor Miquel, que ara posan pajereras á la Rambla?

—Vol dir que allò lo son....

—Si senyor, si. A mi ja 'm van dir fà molt temps que hi habian de posar kioscos, que crech que son uns auells de l' Amèrica; però no 'm pensaba que 'ls hi fessin unes gabias tant grossas.

—Gracias á Deu, que algun dia 's podrà anar á passar lo rato al Teatro Principal. Diuhen que vé 'n Delgado, y que s' estrenará ab *Don Juan Tenorio*.

—No sé que li digui, estich tant escarmentat d' *aquesta manera d' apellidos*, que no n' espero gaire cosa de profit.

—Home, si diuhes que 's tant bo.

—Ja ho crech; també ho deyan de aquell que jo vull dir, y al cap de vall, no vá tenir coratge ni per sortir á las taules....

Don Anton tenia moll mal geni, de manera que cada dia buscava rahons á la seva senyora. Un dia que la cosa anaba de serio, se van allargar molt de parans:

—Jo no 'l puch aguantar, digué don Anton á sa muller: els un cau de disputas.

—Un cau... fins ara no te 'n adonas?

—Ja me 'n vaig adonar al primer dia... pero no 'm pensaba que pogués arribá á pender unas proporcions tant *desproporcionadas*.

Desitjariam que la empresa del teatro Principal contractés á un galan jove y á un bon segon galan, ara que s' arreglat ab lo eminent actor senyor Delgado, perquè sinó ho fà axis, xocará molt, véurer bons artistas al costat de cómichs de tres órde.

Fà temps que sentím parlar de la publicació d' un poema del célebre poeta castellà D. Joseph Zorrilla, y encara no havém vist lo desitjat llibre.

Per ara contentémons en tenir ansia, perquè 'ls senyors editors espanyols, sempre van á epoch á poch.

Las pastelerías del carrer de Fernando estan de gala aqueixos dias y ostentan magnífichs y capritxosos adorns.

Pero sem una apostia que lothom mes 's estima los panellets que tot lo dels aparadors

—¿Quants anys le donya Leocadia?

—Lo mes passat ne vaig fer vint y vuit.

—Vint y vuit?

—Si ¿de que s' entranya?

—Pero si ja li surten cabells blanxs?

—¿Y per qué surten? ves, qui 'ls diu res.

Ja suposém que 'ls kioskos los haurán agradat molt, y sobre tot lo de devant del Liceo.

—Home ¿perqué aquell justament?

—Perquè en aquell hi tenim uua cama, com s' acostuma á dir. Es de don Eudalt Puig, y ja poden contar que «*L' Ase*» també hi anirà á lluir lo garbo.

Hem rebut l' almanach que' acaba de donar á llum en Bonaventura Gatell, y 'ns sembla digne d' elogi tant per la xistosa senzillesa dels escrits com per la bonica il-lustració, deguda al hábil lapis del jove dibuixant J. Llobera. Creym que 'l millor desitg que 'ls podem demostrar, es lo que tenim de que la gent per comprarlo s' hi fassi á esgarapadas.

CÒSSAS.

Nos havém mort de fastich llegint una cosa que sembla almanach y 's titola la xansanya .. (de bunyols sens dupla.) Los aconsellém que no 's malgastin un ral.

Ara si que valém alguna cosa? ¿saben perqué? perquè no agradém á la xansanya.

Mentrestant repetim ab Moratin,

Mas pesadumbre tuviera
si te gustaran á tí.

—¿Que has vist las estrelles?

—Home, cada nit quant surto del teatro las veig.

—Es que no li parlo de las estrellas del cel, sino d' unas que ara n' han sortit en Barcelona.

—Home, axó es miraculos y de que son?

—De que han d' ésser, de paper.

—Ah donchs, mentres sigan de paper no durarán gens, y servirán per fregar paellas y... otras cosas que aquí no 's poden dir.

Estranyem molt que en lo dia dels morts á la nit, no 's re presenti en lo teatro del Liceo lo popular y magnífich drama de Zorrilla, *D. Juan Tenorio*.

¡Eh! Senyors empresaris, la música podrá ésser tans bona com vulgan per millor que la música es la costum quent menos, si no volan afondrar al ex-selent mérit literari del Tenorio.

Una comissió de l' Ajuntament va anar á revisar los estableixements hont l' acumulació de personas pot ésser perjudicial, y en una de 'as camiserías mes renomenadas, trobà reunidas mes de setanta noyas en un lloch hont no n' hi caben vint ab comoditat.

Per Déu, senyors amos dels estableixements, no sigan tan cruels deixant ofegar á las noyas macas.

Los periódichs de Barcelona s' esgargamellaban dientros cada dia, que la companyia dramática del teatro Principal era bona, mès que bona, rebona.

Lo pobret *Ase*, era l' únic dels periódichs de Barcelona que deya la veritat; aixó es, que fent dos ó tres honrosas excepcions, dita companyia no valia ni lo que val un llonguet, dos quartos.

Pero 'ns equivoquém, que lo mateix que deya *L' Ase*, ho deya 'l públic deixant lluir cada vespre á la companyia bona, sas dots devant dels sillons de dit teatro.

Per últim, coneixent l' empessari que ab tot y dirli los periódichs que la companyia era bona, lo públic estava escamat per havérseli indigestat los bunyols de la companyia bona; ara canta la palindria, y diu..... lo mateix que deya *L' Ase*, que la companyia no era digne del teatro Principal, y que n' arreglaba un altre al frente de la que hi posaba á lo senyor Delgado y á la senyora Llanos.

Vein ara qui tenia rahó: los demés periódichs, ó *L' Ase*.

XARADA.

En l' Urgell, de ma primera
ne trobarás á plaher.
una vocal es segona,
tersa es de cassá un armeig:
prima y tersa veurás fora
en las festas dels carrers:
y prima y tercera es causa
de tot lo bò y lo dolent.
Lo meu tot lens en la cuyna
y 't presta bastant servey,
quand vas á esmorsar ans d' hora
y te 'l couhen en poch temps.

ENDEVINALLA.

Canto sense ser cigala,
senyalo l' hora en tot temps
sense haber tingut esfera
ni minuterias ni res.
Encara que begui un xich
sempre 'm conservo seré,
y ab mi parlan castellá
desde el zapatero al rey.
Si no endevinas qui soch
els un valent sabater.

GEROGLIFICH.

1 HOME 100 SE Q AR TO
NOÉ
NOÉ 1 HOME
NOÉ

Las sol-lucions al número següent.

SOL-LUCIONS ALS ENTRETENIMENTS DEL NÚMERO ANTERIOR.

Quand penso, nina estimada,
que ab tant dura pena 'l veig....
m' asfiguro que els tabaco
de l' Habana verdader.

Sempre 't tinch á la memoria,
sempre 't tinch al pensament,
per mi 't tinch empatronada
aquí dintre del cervell.

GEROGLÍFIC DEL NÚMERO ANTERIOR.

Del mal lo menos.

ANUNCI.

En la impremta d' aquet periódich se fan impresions de tota classe, més baratet que en qualsevol altre part. Qui no ho vulgui créurer que ho prohi; ja veurà com li quedaran ganas de tornar.

E. R.—ANTON VENTURA.

Imp. de L'ASE, á càrrec de J. Martinez
carre de Robador, núm. 29 baixos.
Barcelona.—1867.